

SKENBILD

Det var en sensommarkväll
i en solvarm gammal bondskog.
Allting var så stilla.
Det var som om naturen log
ända tills jag stannade
invid en stor och mäktig fur
och beskådade, storögt, en badande kvinnas figur.

Ur en tjärn sågs hon stiga.
Jag gick varsamt dit.
Hennes hår var korpsvart
och hyn så mycket vit.
Lätt förvånad vände hon sig om
och föll platt mot mitt bröst.
Det hela var så ofattbart att jag nästan tappade min röst.

Så där stod vi och höll om varann
och pulsen steg slag i slag.
Hon skulle ha fått mig till vad som helst
med sitt bländande behag.
Hon sa att hon ville älska
och hon försvann in i sig själv
och pressade sig samman till en bräddfull, strid, älv.

Hon rann ut mellan mina fingrar.
Jag försökte att hålla henne kvar.
Men hon ville nåt annat
och hon som var så underbar!
Kanhända hon förångades och steg mot himmelen?
Jag stod kvar där och vänta på att hon skulle träda fram igen.

Jag bergtogs där i skogen och domnade som i trans.
På jorden var jag inte, ingen aning om var någonstans
Men känslan av att någon var där
gav bilden av ett sken
av att något oväntat hände
men där var bara en upprest, gråvit, sten.